

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Ioannis Calvini, Magni Qvondam Genevensivm Ministri,
Vita, Moribus, rebus gestis, studijs, ac denique morte
Historia**

Bolsec, Hieronymus

Coloniae, 1582

VD16 B 6510

Capvt XVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34782

Interea infœlici illi Perrino non poterat in mentem venire, eratque ignarus prorsus, quæ in ipsum fâbâ cuderetur, quæue tenderentur retia per literas passim, sub sociorum eiusdemque sectæ Parisijs, alijsque in oppidis commorantium nomine missas, quarum sententia erat, Aduigilare & excubias agere vellêt; eorum Legatum enim de tradenda Regi Ciuitate cum Conestabile consilia clam inire. Cuius argumenti plures quidẽ aliæ post alias ad diuersos, qui Geneuam commigrârant, tanquam à diuersis per Franciam scriptæ essent, Geneuam peruenêre; quæ cum metum illis incuterent, tum in magnam Perrinum suspicionem immicitiasque coniecerunt; atq; paucis post diebus re infecta, Geneuam rursus ipse quoq; redijt. Tum aliæ rursus subornatæ literæ, quasi peregrè venirent, & à varijs, qui per Franciam Religionẽ illam sectarentur, scriptæ essent; nam illorum nomen præferebant, ad magnificum Megretum, & ad alios allatæ sunt, quibus confirmabatur, Perrinum Regi pollicitum, se urbem ei traditurum, habere ad eam rem paratos & Duces, & milites, qui simulato, quasi in Sabaudiam instituisent, itinere, certa & constituta nocte per pactas, instructasque infidias in urbem introducendi essent. Quo falso, de tradenda & occupanda vrbe, rumore sic sparso, ex Francia aduenæ,
qui

qui Geneuę commorabantur, cum in magnam
suspicionem coniecti valdè suarum rerum du-
bij essent, ecce superuerunt alię literę ex ea-
dem officina, ex qua & priores, ad ipsum quo-
que Dominum Amyottum Perrinum à Præsi-
de Sabaudię Pelissono, cuius nomine subscri-
ptę erant & subsignatę, quarum hæc erat sen-
tentia: Domine Præfekte voluit Rex, mihi que
mandauit, vt scriberem & admonerem te, fi-
dem ipsi ne falleres, promissa que seruares, qui
in summo te apud Sabaudos loco idcirco con-
stituet. Tabellarius, quod erat instructus, non
immemor, ad domum Perrini venit eo tempo-
re, quo domi eum non esse satis sciebat. Vxo-
rem ergo allocutus ei literas tradit, rogans, ma-
rito vt eas redderet, & nequaquam alteri; Lau-
fanna reuersum, quo se profecturum magna ce-
leritate aiebat, responsum repetiturum. Quibus
literis lectis magnopere perculsus, & minimè
vel insidias, vel proditionem, quę sibi suborna-
rentur, suspicatus, rectà ad Calvinum conten-
dit; vbi casu etiam magnificum Megrettum of-
fendit, & cum illis communicat de literis, quas
accepisset, consilium que rogat; Deum testatus,
ignorare se, vnde eę venirent, neque cum quo-
quam hominum commercium huiusmodi re-
rum habere. Calvinus, qui auctor esset, solus
consciens, blandis eum verbis consolatus, in De-
um oculos spem que suam figat, eique se com-
mendet, hortatur, post aliquot fortè dies certi-
ora

ora auditurum; saltem tabellarij, qui literas attulisset, reditum expectaret. Perrinus hoc consilium secutus, eique fidens, nemini literas preterea exhibet, sed in secretum locum conclavis sui reponit. At Calvinus suarum rerum, quas agebat, minime negligens, & nequaquam tardus post horam circiter, solus sine arbitris domi eum suæ conuenit, literas iterum sibi exhiberi rogans, esse sententiam (nam hoc simulabat) quam in eis diligentius expendere & penitius inspicere cuperet. Perrinus proditionem ne suspicatus quidem, in conclaue eum introducit, extrahitque literas ex secretiori illo loco in quem eas reposuerat; hūc Calvinus diligenter notans, postquam paululum quid legisset, reddit literas, domumque reuertitur, neq; moram aliquam interponit, & calamo arrepto nouas effingit, eidē magnifico Megretto inscriptas; eas vero nobili cuidam ex Frācia viro attribuit, quibus Megrettū de proditione certiorē reddebat, quæ esset per Præfectum vrbis perrinum adornata, hortabaturque, Senatui Geneuensi indicaret, vt vigilijs custodijque ciuitatē munirent. nam certo venditam, atque non procul inde per Sabaudiam in insidijs collocatos, qui in eam irruerēt. Eodem vespere hæ literæ Megretto sunt redditæ; qui valde percussus repente nulla mora, nulla deliberatione interposita Calvinum adit, eiq; has literas ostendit. Calvinus totus cōmoueri visus (sic enim simulabat)

labat)

labat) excessurum se vrbe ad fines Bernensium aut Basiliensium profitebatur, quem Megretus bono animo esse iussit, promisitq; hoc se, quicquid esset, ad Senatum postridiè relaturum, atque se Perrino oppositurum. quod magno cum studio & zelo etiam fecit: Nam varias ad Syndicos & minoris Concilij Senatores literas attulit, quas à diuersis suis amicis per Franciam, sic enim aiebat, accepisset; addens, etiam ipsi Perrino à Fori Voconij in Sabaudia Præsidente Pelissono de eadem re, & de promisso, quo Regi teneretur, missas, quas pridie D. Caluino, sibiq; legendas ipse exhibuisset. Euestigiò magnus apparitor ad accersendum Caluinum, vt in Senatum veniret, est missus; neque longè illi abeundum fuit, cum is ad portas curiæ euentum expectans excubaret. Ingressus igitur in aulam & Senatorum confessum, rogatusque, num vidisset has Præsidis Chamberij literas? Vidisse se respondit; hoc insuper addens, etiam quo loco eas recondidisset, nōsse, itaq; allaturū se eas, si Dominis visum sic esset, placeretque mandare hoc Præsecto Amyotto Perrino, vt clauis sui conclauis traderet, sibiq; adiungerēt deinde ex suo cœtu aliquos, qui secū vnà irent. Placuit: itaque literæ statim allatæ fuere, & in Senatu lectæ, statimq; Perrinus infœlix mirè confusus consternatusque, simulac lectæ fuere, in carcerem abreptus, arctamque in custodiam detrusus est. Qui rumor totam urbem compleuit,

uit, suntque mirabiles inter ciues' exterisque sermones tum auditi. Amicis vero & cognatis intercedentibus, cum sui defendendi potestas facta esset, inter cætera innocentiae argumenta declaratum Senatui fuit, nunquam facturum Perrinum, tales vt literas Caluino & Megretto inspiciendas exhiberet, ei si culpæ affinis, ac proditionis sibi ipsi conscius fuisset. Quod tantum apud Senatum valuit, vt literas ad Peliffonum præsidem mittendas esse decreuerit, ad hoc, num eius & ab ipso missæ, nec ne, essent, explorandum. Qui suas esse literas constanter negabat; neque se vel mandante vel approbante atque conscio scriptas. Sic mortis periculo, quod ipsi imminebat, miser Perrinus creptus fuit, neque dubium esse poterat, stratagema vafri, & versipellis alicuius ministri hoc fuisse, licet nomine suo digitoque designari nondum tum clarè posset. Ac Perrinus quidem vinculis & carcere solutus, libertatique & pristinis honoribus est restitutus, supremumque ei vrbs Præfecti imperium est prorogatum. Quamuis autem auctores insidiarum, quinam essent, ad plenum & clarè non constaret; (tanto cū astu & tam secretè cautimque subornatæ fuere) tamen in Caluino eiusque socijs suspicio vehemens hæsit, & ex eorum officina profectas esse grauisimæ erat coniecturæ. Ex quo ingratitude Caluini perspici potest, & beneficij immemor animus, & quàm is male gratus Perrino esset,

F

qui

qui eius causa, vt ab exilio reuocaretur, labores molestiasue non minimas sustinuerat, & Argentoratum ipsismet ad eum accersendum & reducendum profectus fuerat. Vxori fanè Perrini iuenculæ, iracundæ, audaciq̃ue animus non defuit, si facere potuisset, Caluino necem idcirco procurandi, quem publicè alta claraque voce probris incessens, perfidum proditorem, malignum, improbumq̃ue inclamabat, at Senatus eam compescuit, seriumq̃ue graui pœna constituta mandatum dedit, ne contra Caluinum & eius vel honorem, vel personam quicquam moliretur ageretq̃ue.

CAPVT XVIII.

 Aluinus nihil remittens de odio, quod aduersus Perrinum conceperat, vt erat inexorabilis, & iniuriarum ac mali propositi tenacissimus, omnes inuestigare modos pergit, quibus vel necem ei procuraret, vel vrbe saltem exigat, & in exilium extrudat; tempus autem oportunum, quo maligno suo satisfacere desiderio commodè posset; attentè semper obseruabat; interea operam dans, ex ipso Senatu quosdam ad suas partes vt posset pertrahere. Et alios quidem muneribus, ex pauperum peculio clam elargitis, alliciebat; ex quorum numero fuit Lambertus quidam, rei familiaris angustia pressus, cui hoc exprobratum aliquoties fuisse constat, quod ex pauperum loculis de